

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Шишкіна В. І.
стосовно Рішення Конституційного Суду України
у справі за конституційними поданнями 54 народних депутатів України
та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень Закону України
«Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу
України, Господарського процесуального кодексу України,
Цивільного процесуального кодексу України,
Кодексу адміністративного судочинства України
(щодо принципу інстанційності в системі судів загальної юрисдикції)

Конституційний Суд України Рішенням від 12 липня 2011 року № 9-рп/2011 (далі — Рішення) на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом, припинив конституційне провадження у справі щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень підпунктів 3.1, 3.3, 3.6, 3.7 пункту 3 розділу XII «Прикінцеві положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI (далі — Закон), якими внесено зміни до Кримінально-процесуального кодексу України (статті 400¹¹–400²⁵), Господарського процесуального кодексу України (статті 111¹⁴–111²⁸), Цивільного процесуального кодексу України (статті 353–360⁷), Кодексу адміністративного судочинства України (статті 235–244²) щодо повноважень Верховного Суду України як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції та його права на здійснення правосуддя (пункт 2 резолютивної частини).

Згідно зі статтею 64 Закону України «Про Конституційний Суд України» щодо наведеного висловлюю таку окрему думку.

Суб'єкти права на конституційне подання, як того вимагає пункт 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», навели правове обґрунтування своїх тверджень стосовно можливого аналізу названих норм Закону щодо відповідності їх Конституції України, оскільки за вказаними змінами до процесуальних кодексів вбачається звуження повноважень Верховного Суду України у сфері судочинства: він може переглядати рішення суду (суддів) касаційної інстанції за умови неоднакового застосування одних і тих самих норм лише матеріального права, що має наслідком ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах; він не може вирішувати питання про допуск справи до свого провадження, постановляти рішення по суті спору після правового аналізу суперечливих рішень судів касаційної інстанції або передавати справу на новий розгляд безпосередньо в той суд, який першим припустився помилки.

Крім того, обмежено право осіб, які брали участь у судовому провадженні в попередніх інстанціях, на звернення безпосередньо до Верховного Суду Украї-

ни, оскільки рішення про допуск скарги до провадження у цьому суді постановляють судді не Верховного Суду України, а відповідного вищого спеціалізованого суду. Якщо допуск скарги до провадження раніше був правом меншості — три судді зі складу колегії із семи суддів Верховного Суду України (наприклад, частина перша, друга статті 240 Кодексу адміністративного судочинства України в редакції Закону України від 6 липня 2005 року № 2747–IV, частина перша, друга статті 356 Цивільного процесуального кодексу України в редакції Закону України від 18 березня 2004 року № 1618–IV), то на підставі вказаних змін став правом більшості суддів зі складу колегії у відповідному вищому спеціалізованому суді (наприклад, частина перша статті 25, частина перша статті 240 Кодексу адміністративного судочинства України, частина перша статті 19, частина перша статті 360 Цивільного процесуального кодексу України).

Зазначені зміни до процесуальних кодексів були внесені законом, який за своєю правовою природою має інше спрямування — статусно-організаційне унормування устрою судової системи в цілому (архітектоніка) та її складових, регламентування статусу носіїв судової влади і порядку формування суддівського корпусу та гарантій його діяльності. Регламентація процедури судового провадження (судового процесу) лежить в іншій правовій площині, ця процедура має бути унормована в інший спосіб й іншими законами.

За таких обставин Конституційний Суд України мав би по суті проаналізувати предмет конституційних подань у частині, в якій припинено конституційне провадження у справі, щодо відповідності вказаних норм процесуальних кодексів положенням Конституції України, які визначають судовий устрій і не допускають звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод людини і громадянина.

Суддя Конституційного Суду України

В. Шишкін